

BIBELSK

TRO

4 /2018

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

27. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Israels gjenopprettelse og omvendelse
- Forholdet mellom livsførsel og overbevisning
  - Når budskap om synd krenker

PÅ **BIBELENS** stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om ”Skriften alene”, ”rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene” og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegevhusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nest-formann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

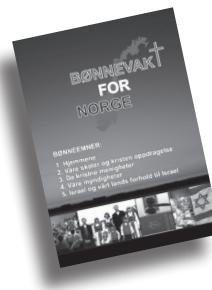
Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnestedler tilsendt, skriv til:

Bønnenvakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokrossen 3
4046 Hafsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Mobil: 905 49 821

Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.

Konkrete synspunkter forevrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.

Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.

Eittertrykk kan skje ved
kildeangivelse.

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Israels gjenopprettelse og omvendelse	4
Leder. Av <i>Eivind Gjerde</i>	
Lovens rett og nådens rett	5
Andakt. Av <i>Hans Erik Nissen</i>	
På nåden i Guds hjerte	7
Sang. Av <i>Carl Olof Rosenius</i>	
Per Bergene Holm	8
Sang og musikk. <i>Musikk til Guds ære?</i>	
Anfektelse – sykdom eller livstegn?	8
Bladklipp. Av <i>Hans Erik Nissen</i>	
Forholdet mellom livsførsel og overbevisning	10
Kristenliv. Av <i>Olav Hermod Kydland</i>	
Når budskap om synd krenker	12
Fra troens slagmark. Av <i>Kjell Skartveit</i>	
Ingen fordømmelse	13
Bokklipp. Av <i>Johan Lunde</i>	
Jeremia	14
Bibelforum. Av <i>Kjell Helland</i>	
Det sjette budet	16
Budene. Av <i>Henric Staxäng</i>	
Rørelse eller vekkelse	20
Vitnesbyrd og tjeneste. Av <i>Erik Høiby</i>	
En lutherdom uten Kristusforening!	21
Bladklipp. Av <i>Stein Solberg</i>	
Nei til bønnerop fra moskeene	23
Opprop. Av <i>flere forfattere</i>	
I anfektelsens stund	25
Bokklipp. Av <i>H.E. Wisløff</i>	
Bibelsamling på Audnastrand	26
Guds myndighet	28
Bokklipp. Av <i>Hans Erik Nissen</i>	

"Blott en dag, et øyeblíkk om gangen,
Hvilke trøst for min forsakte ånd!
Skulle da bekymring ta meg fangen?
Allting hviler i min Faders hånd.
Han som har for meg et faderhjerte,
Av sitt rike forråd vil han gi
Hver en dag dens del av fryd og smerte,
Hva jeg trenger all min tid."

(Nr 238 vers 1 i Sangboken)

Neste nummer kommer i oktober 2018.

Israels gjenopprettelse og omvendelse

AV EIVIND GJERDE

"For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om dette mysteriet – for at dere ikke skal anse dere selv for kloke: Forherdelse er før en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn. Og slik skal hele Israel blir frelst, som det står skrevet: Far Sion skal befrieren komme. Han skal rydde bort ugude-lighet fra Jakob. Og dette skal være min pakt med dem, når jeg tar bort deres synder." (Rom 11,25-27)

Vi lever i - som en kjent forkynner har sagt - storprofetiske tider. Storprofetiske på den måten at vi kan se Bibelens profetier blir oppfylte foran våre øyne. Staten Israel ble gjenopprettet 14. mai 1948, og vi feiret med stor glede 70 års jubileet for gjenopprettelsen for en tid tilbake. Jødene har fått deler av sitt hjemland tilbake. Staten Israel blomstrer som aldri før, og vi gleder oss over det. Hver dag strømmer det nye jøder til landet. Det kommer fra hele jorden. Befolkningen er i vekst.

Vi som tror på Jesus Kristus og hans ord, ser på dette som oppfyllelse av de bibelske profetiene om at jødene skal bli samlet i sitt land igjen. Jesus sa: "Se på fikentreten og alle trær. Så snart de springer ut og dere ser det, da vet dere av dere selv at sommeren er nær." (Luk 21,29). I Bibelen blir fikentreten brukt som bilde på Israel, og det er naturlig å se det slik her. Fikentreten springer ut. Staten Israel skal bli opprettet, og de andre folkeslagene får sin selvstendighet igjen. Dette har også skjedd i vår tid. Etter den 2. verdenskrigen var slutt, kom det en bølge av kolonifrigjøring over hele Asia, Midtøsten og Afrika. Denne prosessen pågår fortsatt. Den største folkegruppen som ikke har fått en egen stat med opptrukne grenser, er kurderne. Kurderne teller i dag over 25 millioner mennesker.

Om Israel er det sagt at landet er lilleviseren på Guds klokke som viser hvor nært vi er oppfyllelsen av de bibelske profetiene. Bildet er treffende. I tidligere kristengenerasjoner før 1948

kunne nok de troende si at profetiene om jødernes tilbakevendelse til landet og deres store omvendelse, kunne skje en gang langt inn i framtiden. Nå har vi sett at jødene har fått deler av sitt hjemland tilbake. De besitter i dag kjernelandet sitt. Vi som har opplevd det, kan nå regne med at den store profetien om jødenes omvendelse også snart skal bli oppfylt. Gud kan ikke svikte sitt ord og sine løfter.

Innvandringen til Israel de siste tiårene har vært stor. Bare fra Russland har det kommet en million jøder, men enda er det store jødiske befolkningsgrupper rundt i verden. Både USA, Storbritannia og Frankrike har en stor jødiske befolkning. I Israel bor 6,6 millioner av verdens 14,511 millioner jøder. Men hvis alle 14 millionene skulle kommet til landet, vil ikke landet bli for lite? Jo, slik landet er i dag, er det for lite, men det skal bli større. Jødene har fått Guds løfter på at alt landet fra Egyptens elv som enten er Nilen eller en elv i Sinai, til den store elven Eufrat, skal bli gitt dem: *"Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din aett gir jeg dette landet, fra Egyptens elv og like til den store elv, elven Frat."* (1 Mos 15,18)

Dette er Guds Ord, og vi kan ikke se at dette ordet er blitt satt ut av kraft på noen måte. Dette er Stor-Israel som David og Salomo hersket over. I dag hersker jødene over Kjerne-Israel. Jødene vil få hele sitt land tilbake når tiden er inne. Det skal Gud selv sørge for. Det at jødene er samlet i sitt land er selve forutsetningen for at den mektige profetien om deres omvendelse skal oppfylles! Det vitner også Guds Ord om: *"men det skal bli sagt: Så sant Herren lever, han som førte Israels barn opp fra landet i nord og fra alle de landene han hadde drevet dem bort til. Og jeg vil føre dem tilbake til deres land, det som jeg gav deres fedre. Se, jeg sender bud etter mange fiskere, sier Herren, og de skal fiske dem. Deretter sender jeg bud etter mange jegere, og*

de skal jage dem bort fra hvert fjell og fra hver haug og fra bergkløftene.” (Jer16,15-16).

Fiskerne drar byttet til seg. De kan stå som bilde på sionismen. Vi kjenner jødernes hilsen: ”Neste år i Jerusalem!”

Jegerne jager etter byttet for å felle det. De kan stå som bilde på antisemittismen eller jødeforfølgelsen. Begge disse faktorene med push and pull (skyv og trekk) er virksomme i verden i dag for å lokke og å drive jødene til Israel. Gud vil sørge for å ha sitt jordiske folk i sitt land når Jesus Messias en dag skal åpenbare seg for dem.

Det skal bli en ufattelig stor dag når Jesus Messias kommer igjen og frelser jødene. De skal se opp til ham som de har stått imot i alle år og sannelig bekjenne med Jesajas kapitel 53:

”Hvem trodde det budskapet vi hørte og for hvem ble Herrens arm åpenbart.” Men den store frelsesdagen som vil føre til ufattelig rikdom for hele verden, vil skje på bakgrunn av trengsel for folket og landet. Denne trengselen opplever de litt av allerede. Særlig er motstanden stor fra den muslimske verden, venstrevridde politikere og intellektuelle og falske kristne. Satan bruker disse for å om mulig kaste jødene ut av landet, slik at profetiene ikke skal oppfylles. Men disse

onde personene og kreftene vil ikke lykkes! Gud er på sin trone!

Vi som tilhørere hedningefolkene må leve i glede og forventing om at denne store profetien skal oppfylles. Vi skal i ventetiden få lov til å be for jødene, vitne for dem om Jesus Messias og støtte de jødene som har vandret inn i Israel med økonomiske midler. Det har vi nemlig et ord fra Gud om at vi skal gjøre: *”For har hedningene fått del i deres åndelige goder, da er de også skyldige til å tjene dem med det timelige.”* (Rom 15, 27). Abrahams, Isak og Jakobs Gud gir løfter til dem som bærer omsorg for jødene. Abraham fikk det løftet at den som velsignet han og her må vi forstå det folk som han skulle bli stamfar for, ville Herren velsigne. (1 Mos 12,3).

Salme 122,6 sier: *”Be om fred for Jerusalem! La det gå dem vel som elsker deg.”* La oss be om fred for Jerusalem og tale vel om landet. Vi må forsvere dem i denne vonde tid mot enkelt-personer, den fiendtlige muslimske verden, forblindede og vrang politiker og journalister og FN-systemet som systematiske sprer løgn og fordømmer landet. Gud skal dømme dem alle i sin tid. □

Lovens rett og nådens rett

AV HANS ERIK NISSEN

“Minn meg, la oss gå i rette med hverandre! Fortell du, så du kan få rett!” (Jes 43,26)

Du har ingen rett overfor Gud. Du har syndet mot ham, og du må si med David: *”Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne”*. Selv om du gang på gang har bestemt deg for at nå skal det bli forandring, så er det likevel ikke blitt det. Du har ikke maktet å gjennomføre dette. Hjertet er det mest bedrageriske av alt. Det er uhelbredelig og hvem kan gjennomskue det?

Hvordan kan Gud tale om at du som er slik som du er, kan få rett?

Det skyldes at hos Gud er det en annen rett

enn lovens rett. Det er nådens rett. Lovens rett har sitt grunnlag i hvem du er. Nådens rett hviler på hva Jesus er og hva han har gjort for deg. Jesus har vunnet en rett til deg, som er helt uavhengig av deg og alt ditt. Den avhenger bare av Jesus og alt han har gjort for deg.

Den har Gud godkjent ved oppstandelsen påskemorgen.

Nå lengter Gud etter å gi deg denne retten som Jesus har vunnet for deg.

Du som har tatt imot evangeliet gjennom ordet om Jesus, legger Gud igjen og igjen nåderetten inn i ditt hjerte. Den ufortjente og uforskyldte

nåderetten er så vanskelig å gripe og holde fast på i troen. Gud må daglig gi deg den, og du må daglig ta imot den.

Men det er så velsignet! Du blir rik ved å få. Ja, du vokser og forvandles under nåderetten. Jo mere troens øye vendes mot Jesus og hans nåde som du eier i ham, desto mere vinner Jesus skikkelse i deg.

Fornuften kan ikke forstå dette. Men det gjør

ingen ting, for det er med hjertet du mottar retten til nåde. All synd hos deg la Gud på Jesus. Den seier som Jesus vant da han oppfylte loven, gir han til deg.

Gi opp alle dine egne spørsmål. Du får aldri rett overfor Gud på grunn av loven. Åpne ditt hjerte for evangeliet. Ved evangeliet får du rett til hans nåde, og din sjel har fred med Gud.

(Oversatt fra dansk) □

På nåden i Guds hjerte

Av Carl Olof Rosenius

På nåden i Guds hjerte
Som Jesus fram har bragt.
Ved korsets død og smerte
Som han for oss har smakt,
Jeg nå alene bygger
Min tro og sjælefred.
I alt han der meg trygger.
Den onde til fortred.

På nåden i mitt hjerte
En tid jeg støttet meg,
Men snart ved syndens smerte
Min trygghet tapte seg.
Jeg var da vel fornøyet
Når rort jeg hjertet fant.
Men var jeg mindre bøyet,
Min tro med ett forsvant.

Men Gud skje takk som sa meg
Min feil så den jeg så,
Og bedre grunnvoll gav meg
Å bo og bygge på:
På nåden i Guds hjerte
Som Jesus fram har bragt
Ved korsets død og smerte,
Som han for oss har smakt.

Vel skifter sol og skyer
I hjertet ofte om,
Snart Ordet meg fornyer,
Snart kald jeg er og tom.
Men jeg har lært betrakte:
Hos Gud det skifter ei!
Jeg har nå lært forakte
Mitt hjertes ja og nei.

Min tro er vel anfektet,
Men er dog nå en tro,
Avmektig og forsmektet
Jeg dog med den har ro.
Og kan jeg rett meg dolge
I Kristus og bli still,
Må kjærlighet også følge,
Skjont ikke som jeg vil.

Den eiendom som kjøptes
Med Jesu Kristi blod,
Fikk innsegl da jeg døptes,
Kun den er fast og god.
Den ligger i Guds hjerte
Og i det gavebrev
Som midt i dødens smerte
Guds Sønn med blodet skrev.

Nå er det vel der oven,
Jeg intet enser her.
Se, oppfylt er nå loven,
Og gaven given er!
Den tid vi var uvenner,
Vår Gud forsonet blev,
Om enn jeg intet kjenner,
Jeg tror Guds gavebrev.

(Sangboken nr. 283)

Musikk til Guds ære?

AV PER BERGENE HOLM

I min ungdomstid gikk debatten høyt om kristen sang og musikk. Forskjøvet og svingende rytme, sanselig harmonisering og sensuell sangstil, skapte reaksjoner. Dette var verdens larmende sanger (Amos 5,23).

Men den musikken som skapte strid for 30-40 år siden, er for ingenting å regne mot det som brukes i de fleste kristne sammenhenger i dag. Skillet mellom kristen og verdslig musikk har opphört for de fleste, og barna og de unge som vokser opp hører på alt som spilles, uten reservasjoner. Det er knapt en ungdom som vet av annet enn den sensuelle og stønnende sangstilen fra popindustrien. En har ikke andre forbilder. Og kristenlederne har helt sluttet å advare og rettlede. Ja, de unge læres opp i å ta i bruk verdens musikk på de kristne organisasjonenes egne skoler. En er redd for å miste de unge, og da får en vise at en henger med i tiden, eller stilltende akseptere. Det er ingen vektere på muren, men gjerdet ligger nedrevet slik at fienden får tråkke ned Herrens vingård (jf Jes 5,5).

Den sang og musikk som skapte reaksjoner i min ungdom, blir av de fleste i dag ansett som god, gammel åndelig sang – i forhold til dagens musikk! Tenk på det når du leser hva bibellæreren Øivind Andersen sa for 40-50 år siden: “Jeg må si om meget av den musikk, som man i dag vil

ha og holder på å få inn i Guds rikes arbeid: Den er som en femtekolonne fra sjefienden! Den undergraver i virkeligheten vårt arbeid. Den fører inn en ånd, som ikke er av Gud, – for det er ånd i all musikk. Man kan ikke loprise Herren med musikk som kommer fra hjerter som ikke kjenner ham, musikk som egentlig er beregnet på å tilfredsstille det sanselige, det erotiske, ja, rent ut det seksuelle. Det kan ganske enkelt ikke brukes til å framme Guds rike.”

Og Johannes Brandtzæg sa i 1926: “Hellig musikk, ren musikk kaller på hellige ånder og krefter. Vanhellig, uren musikk kaller på djevelske og urene ånder. Djævelen er en mester i å skaffe seg inngang gjennom musikk. Om du gikk inn i en av de såkalte ‘natt-kaféer’ i en storby, fikk du nok merke det. Musikken som høres der er skapt til å egge til synd, til urenhet, til djevelskap. Men virkelig god musikk, ren og hellig musikk er en mektig forbundsfelle for evangeliet”.

På den tiden måtte du på en nattkafé i en storby for å høre uren musikk. Nå kan du bare slå på en kristen nærradio eller gå på et kristent stevne. Det som var grensesprengende i kristen sammenheng for noen tiår siden, er i dag nesten enerådende. Vekter, hvor langt på natt!

Anfektelse – sykdom eller livstegn?

AV HANS ERIK NISSEN

Hvorfor er det i forkynnelsen så lite hjelp å hente i kampen mot anfektelse? Dette spørsmålet ble stilt av en ressurssterk kristen.

Når selvfølgeligheten holder sitt inntok, forsvinner anfektelsen. Det er lettkjøpt sjølesorg som følger oppskriften: Vil du være en kristen,

så er du det også! Fortsetter du å ville, så er himmelen din! Denne “teologien” er fri for anfektelse.

Anfektelsens forutsetning

Hvis det ikke er noe å anfekte, så kan det heller

ikke bli noen anfektelse. Hvis det nye livet ikke er blitt til, kjenner et menneske ikke til det som truer dette livet. Kun en ny fødsel fra himmelen fører det som kan angripes. Er sannheten den at mange anser seg selv for å være kristne uten noensinne å ha blitt det?

Rosenius mente at alt var i orden med ham helt til han en morgen kom over en av sin fars bøker hvor han leste: "Et menneske kan utvise stor flid i sitt kall og stor trofasthet i sine ord og gjerninger. Det kan kjenne hele Bibelen, holde hele dens innhold for sant, tappert og standhaftig bekjenne den sanne lære og besegle den med sitt blod. Hvis menighetens tilstand krever det, og Gud vil det slik, kan mennesket gjøre tegn og undergjerninger i Jesu navn – og allikevel fare ned til helvete, fordi det mangler det rette kjennetegnet på Guds barn, som er den rettferdig gjørende tro alene. Denne tro er det botferdige hjertes alvorlige tilflukt til Kristus for å tilegne seg hans fortjeneste".

I disse ordene møtte Rosenius et bilde av seg selv. De skildret hans livsproblem. Men Gud fødte ham på ny, og dermed ble han ført inn i den verden og virkelighet hvor han ble kjent med anfektelse.

Et forkjært kristenbilde

Gud lar anfektelsen komme over oss for å føre oss tilbake til livskilden. Han gjør det ikke for at vi skal slå oss til ro i anfektelsen og mene at et kristenliv er en livslang og konstant anfektelse. Det er ikke anfektelsen som frelser, men Ham som Gud leder fram til gjennom anfektelsen. Vi skal ikke sette vår lit til anfektelsen, men til Jesus. Anfektelsen er ikke kristenlivets endestasjon, den er et kall som vi ikke skal høre forgives.

Kanskje har en av de fem brudepikeiene med for lite olje vært anfektet av spørsmålet: Har jeg nok olje? Men hun gikk likevel ikke til kjøpmannen i tide. I stedet la hun seg til å sove. Det fikk henne til å glemme.

Mange slår seg til ro med et kristelig: Det går nok fint! Hjertet er urolig, man føler seg kald og død og tom; likevel slår man seg til ro med at

mange andre har det på samme måten. Guds ord sier en ikke noe, en har sluttet med bibellesning og bønn, og man synes at predikantene hele tiden sier det samme. Dermed blir det langt mellom de gangene man hører Guds ord. En trøster seg med at det ikke er avgjørende hvor mye man leser i Bibelen, hvor lenge man ber og hvor ofte man hører Guds ord forkynt.

Kristendom er liv

Men kristendom er liv - kjærlighetsliv!

Tenk deg en ektefelle som føler seg kald og død og tom i forhold til sin hustru. Det blir mer og mer sjeldent at de snakker sammen, og avstanden mellom dem blir større og større. Om vedkommende spør deg: Betyr det noe at jeg har det slik? Ville du da svare: Det skal du ikke bekymre deg for! Jeg har hørt om andre som har det på samme måten.

Nei, et slikt svar er katastrofalt. Om ditt råd blir fulgt, vil den siste rest av kjærlighet bli drept. Nå tror jeg heller ikke at en ansvarsbevisst person ville svare slik. Han ville vel heller si: Dere har kommet inn på et spor som kan ende opp med at dere ikke lenger kan kommunisere med hverandre. Tiden er inne til å stanse opp. Det må skje et sporskifte.

Slik er det også i det åndelige livet. Man må ikke slå seg til ro og gjøre en krisesituasjon til normaltilstanden. Er hjertet kaldt og dødt og tomt må det møte ham som kom for at du skal ha liv og ha overflod. Du må tilbake til utgangspunktet. Hvordan den fortapte sønns hjerte enn har vært, så kan du være sikker på én ting: Da faren så ham, fikk med hymn med ham, løp ham i møte og falt ham om halsen og kysset ham, så skjedde det noe med hjertet hans. Nå betyddet det ikke lenger noe hvordan han var. Han glemte seg selv i kjærlighetens favn.

Det er som Jesus sier: "*Men jeg skal se dere igjen, og deres hjerte skal glede seg*" (Joh 16,22).

(Fra "Båndet" nr. 1/2000. Oversatt av Brix/Endresen) □

Forholdet mellom livsførsel og overbevisning

AV OLAV HERMOD KYDLAND

For flere år siden hadde British Humanist Organisation en annonsekampanje på busser i London hvor det het: "Det er sannsynligvis ingen gud. Slutt å bekymre deg, og nyt livet".

Blant mennesker finner man ulik virkelighetsforståelse og menneskesyn. Noen hevder at det ikke finnes noen gud. Menneskene er suverene på alle områder og er målestokk for alle ting. Følgelig kan de selv avgjøre hva som er rett og galt uten innblanding fra høyere makter.

Mange holder seg til evolusjonslæren og hevder at mennesket nedstammer fra apene. Mennesket er følgelig et dyr. Fordi det er sterkere og klokere enn andre dyr, råder det over dem. Hitler kalte mennesket et "rovdyr" som fikk utvikle seg i krigen.

Siden Gud ikke eksisterer, vender den enkelte seg til de sterke blant menneskene og til naturen som alltid vil bringe verden videre. Ole Andreas Meling skriver: "Ofte fører dette til dyrking av heltar og sterke menn, eller popideol og vakre utsjånader. Det er ikkje mykje trøyst for dei som fell igjennom. Den gamle blir ikkje verdsett, heller ikkje den sjuke eller fosteret i mors liv. Dei svake skal døy" ("Gudstilit –Sjølvtillit", Bibelsk Tro nr 6/2008).

Å redde naturen fra forurensing og ødeleggelse blir det viktigste for mange. Noen annen mening med livet finnes ikke, heller ikke noe håp når døden banker på.

For en kristen er det helt annerledes. Livet er meningsfullt. Selv om døden er den siste fiende, er det håp bak død og grav. For Jesus Kristus har seiret over døden og alle sataniske krefter. Derfor lever de troende i forvissning om at etter døden skal de få se og være sammen med sin Frelser, Lammet, som evig vil bli takket og priset for forsoningen og frelsen.

Forventningen om Herrens gjenkomst

ansporer alltid kristne til et hellig liv. Bibelen oppfordrer til "å ferdes i hellighet og guds frykt" (2 Pet 3,11) og jage "etter hellig gjørelse" (Heb 12,14).

En kristen er født på ny og er kalt ut fra verden til samfunn med Herren. Derfor vil en kristen lytte til Guds ord og la seg formane av apostelens ord i Rom 12,1-2: "Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere framstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste. Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne."

Guds ord advarer mot å bli revet med av "de lovløses villfarelse slik at dere faller ut av deres egen faste stand," (2 Pet 3,17). Med andre ord: en kristen kan falle fra sin nådestand.

Herren har sagt at han kommer igjen for å dømme levende og døde.

Men det å fornekte Herrens komme, fører ofte til likegyldighet i livsførsel. "Det er et uoppløselig bånd mellom livsførsel og overbevisning" skriver Trygve Bjerkheim i sin fortolkning til "Peters første og annet brev". Videre siterer han den britiske professor William Barclay som gir tre eksempler fra hedenske gravskrifter på det som hender når menneskene forkaster det teleologiske synet på historien, troen på at skapningen har et mål, klimaks, som er et av hovedtemaene i læren om gjenkomsten.

"Det leder til hedonisme (lyst-filosofi): "Jeg var intet; jeg er intet, så du som framdeles er i live, et, drikk og vær glad!"

Det leder til apati (sløvhets, likegyldig): "Engang hadde jeg ingen eksistens; nå har jeg ingen; jeg merker ikke at jeg har noen."

Endelig fører det til fortvilelse, desperasjon: "Charidas, hva er nedenunder?" – "Dypt mørke." – Men hva med stiene oppover?" – "Alt er løgn." – "Da er vi fortapte!"

"Barclay konkluderer med at uten sannheten, kledd i læren om Jesu gjenkomst – at livet går mot et mål – er det intet å leve for."

Når livet ikke har noen mening og døden er slutten på alt, da fører dette til hedonisme. Hedonisme kommer fra gresk (hedone) og kan oversettes med "lystfølelse", "nytelse" eller "lykke". Ifølge hedonismen er behag eller lyst det eneste, som er godt i seg selv, mens smerte eller ulyst er det eneste som er ondt i seg selv.

Det viktigste blir da å nyte livet, ha det gøy og moro på alle områder i livet. Særlig mange er opptatt med å nyte seksuallivet, både i og utenfor ekteskapet og i homoseksuelle forhold.

Når mennesket ikke har noen mening eller mål for livet, fører det til apati. Alt og alle andre betyr lite og ingenting. Det viktigste er å få leve livet uten innblanding fra andre. Eksistensielle spørsmål reflekteres det lite over. Når alt går mot tilintetgjørelse både av verden og menneskene, da er det lite å interessere seg for eller leve for. Når alt går mot intethet, da har livet ikke noen verdi i seg selv.

For noen fører særlig døden til fortvilelse. Når Gud er borte, da er alt mørke, og det finnes ingen vei oppover. Alt er løgn. Ingen hånd rekkes ut til frelse. Ewig fortapelse er uunngåelig.

Hvor mørk og fortvilet er situasjonen for vanstroens barn! De har ikke noe håp for evigheten, bare en evighet under Guds vrede og dom.

Guds ord sier (Åp 21,8): "*Men de feige og vanstro og vanhellige og morderne og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnere – deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel. Det er den annen død.*"

Det er fryktelig å gå fortapt uten håp om frelse og evig liv.

Men Guds barn venter etter Herrens løfte

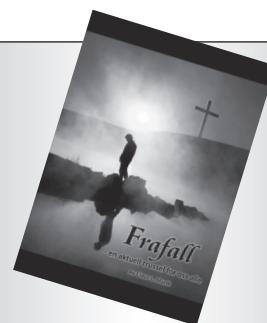
nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor. Guds bolig skal da være hos menneskene, og han skal være deres Gud til evig tid. Åp 21,4: "*Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort.*"

Men ennå er det nådetid. Herren vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse. (2 Pet 3,9). Jesus innbyr enhver og sier: "*Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile.*" (Matt 11,28)

Sangforfatteren sier det slik:

"Der er ennå et rom innved Frelserens bryst,
Der er ennå et skjul i hans sår,
Når du vender deg om fra din syndige lyst,
Salig tilflukt hos Jesus du får.
Kor: Det er salig for meg, det er salig for meg
at det ennå er rom hos min Gud.
Og min glede er stor: Jeg får sende min bror
Dette salige, frelsende bud."

(Endre Hove 1907) □

HEFTE

"*Frafall*" av Claus L. Munk
Minimumspris: kr 20,- per heft + porto

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Når budskap om synd krenker

AV KJELL SKARTVEIT

"Adam og Eva hørte Herren Gud da han kom vandrende i hagen da dagen var blitt sval. Og Adam og hans hustru skjulte seg for Herren Guds åsyn mellom trærne i hagen. Da kalte Herren Gud på Adam og sa til ham: Hvor er du? Han svarte: Jeg hørte din røst i hagen, og da ble jeg redd, fordi jeg var naken, og jeg gjemte meg. Da sa han: Hvem har fortalt deg at du er naken? Har du ett av treet jeg forbød deg å ete av? Adam sa: Kvinnen som du ga meg til å være hos meg, hun ga meg av treet, og jeg åt. Da sa Herren Gud til kvinnnen: Hva er det du har gjort? Kvinnen svarte: Slangen dåret meg, og jeg åt. Da sa Herren Gud til slangen: Fordi du gjorde dette, skal du være forbannet framfor alt fe og framfor alle markens dyr. På buken skal du krype, og støv skal du ete alle ditt livs dager. Fiendskap setter jeg mellom deg og kvinnnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl." (1 Mos 3,8-15)

I OL-byen Pyeongchang har noen kristne gitt offentlig uttrykk for at de mener homofili er synd, og NRK kan rapportere om at både utøvere og tilskuere er kraftig provosert. Hva kommer det av at et budskap om menneskets synd krenker det moderne mennesket?

Dagens tekst i kirkeåret er interessant. Den handler om syndefallet, om mennesket som trodde det kunne bli som Gud selv. Den handler om synd, om bakgrunnen for vår sivilisasjon, hvordan kristendommen klarte å få mennesket til å forstå at det trengte Gud, at menneskets synd førte til at vi måtte bekjenne og ydmykt møte det hellige. Denne erkjennelsen, om at vi alle er like innenfor Gud, var med på å skape et samfunn der menneskeverd og likhet for loven ble et naturlig fundament. Når Gud selv kunne bli menneske for å frelse oss fra syndefallets konsekvenser, var det ikke mulig for noen å si at de hadde en mer opphøyd posisjon overfor Gud enn andre.

Det er denne virkelighetsoppfatningen vi ser

smuldre opp foran øynene på oss.

Secularismen hevder den er nøytral, men få ting avslører dens virkelighetsforståelse som spørsmålet om synd og krenkelse. Det er en form for selvforsvar som har vært frammed for kristenheten. Kristenheten ble grunnlagt på lutring av mennesket. Erkjennelsen av egen synd var det nødvendige utgangspunktet for den siviliseringen som fant sted i Europas middelalder. Ingen kunne påberope seg krenkelse når Gud gjennom sønnens inkarnasjon selv utsatte seg for den ultimate krenkelse med sin lidelse og død.

Nå er situasjonen en annen. Vår kultur har avsatt Treenigheten. Vi tror på mennesket, sa Erna Solberg da den nye blågrønne regjeringen var klar. Utfordringen er at dette tolerante og grenseløse mennesket synes å være uhyre lett å krenke, det tåler ikke å høre at dets valg kan være syndig, selv fra mennesker hvis uttalelser ikke har noen betydning for dem, og historien fra OL-byen Pyeongchang viser i all sin absurditet hvor vi er på vei. I Pyeongchang ble nemlig utøvere og tilskuere ifølge NRK krenket. Årsaken var noen kristne som våget seg til å bære plakater med tekster som sa at homofili er synd.

De kristne "aktivistene" ble observert inne på flere olympiske arenaer, og tilskuere har vært "nødt" til å passere dem. NRK kunne fortelle at en familie reagerte med å legge jakker foran ansiktene på barna for å unngå at de skulle lese det som sto på plakatene.

På samme tid rister vi på hodet av muslimer i India som vil boikotte Pampersprodukter etter at de mener å ha sett ordet 'Mohammed' i ansiktet på en tegnet katt på bleiepakkene. Vi får vite at det muslimske samfunnet er såret. En snute med værhår skal se ut som profetens navn skrevet på arabisk eller urdu.

Hva skiskytter Emil Hegle Svendsen mener om muslimer og pampersbleier vet jeg ikke, men det er tydelig at han ikke likte aktivistene i

Pyeongchang som våget å mene noe om menneskets synd. Han mente det ikke var bra, og sa til NRK at vi har kommet langt i Norge med å akseptere alle typer mennesker, og han håpet verden følger etter. Hans skiskytterkollega, Tarjei Bø, mente aktivistene diskriminerte, og det ville han ikke ha noe av, og uten at vi reflekterer særlig over det, synes det nøytrale sekulære samfunnet å bevege seg mot islam. På samme måte som muslimer ikke tåler noen form for avvikende meninger om deres forbilde, tåler ikke dagens nøytrale at det stilles spørsmål ved deres valg. Det handler om krenkelse og kampen mot meningsmotstand, for dersom vi skal ta dem på alvor, de som mener at aktivistene i Pyeongchang diskriminerer, kan vi ikke lenger tillate noen å ytre seg kritisk mot dagens seksualetiske utvikling. Selv ytringer som ikke har noen som helst betydning for dem det angår (de tror ikke på budskapet), kan ikke bli tålt.

Det vi ikke stiller spørsmål ved, er hvorfor

islam og sekularismen deler hangen til å bli krenket, hvorfor ingen av dem tåler å bli motsagt, slik det stadfestes i Islam med sin blasphemilovgivning og sekularismen med sin diskrimineingslovgivning. Ingen av dem tåler at mennesket lutres ut fra troen på en hellig Gud som kom oss i møte. Det er et av historiens største paradokser dette at mennesket som frigjorde seg fra Gud, uunngåelig synes å gå inn i et slaveri som minner om det vi finner i islams krav om underkastelse. Det tolerante mennesket tåler ikke å høre at det har syndet, og gjenkjenner sitt raseri mot menigg-motstandere i muslimers krenkede følelser. Begge krever de at motstanderne boyer seg for sin Gud. Muslimer for Allah, sekularistene for mennesket selv.

Kravet om nøytralitet visker ut tanken om synd, men gjør oss samtidig til slaver under kravet om likhet. Det hele minner om islams a-moralske univers, og friheten mistrives like dårlig hos dem begge.□

Ingen fordømmelse

AV JOHAN LUNDE

“Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus” (Rom 8,1)

Herre vår Gud. Hvorledes skal vi kunne fulltakke deg for så stor nåde. Ingen fordømmelse. Som et draget sverd har fordømmelsens mulighet hengt over oss. Hvor skulle vi hen? Ditt ord dømte oss. Vårt eget hjerte dømte oss. Vi kunne ikke svare ett til ti tusen når du gikk i rette med oss. Skyldige var vi, uhjelpeelig skyldige til dom og død. Ikke noe av alt det vi fant på til unnskyldning eller forsvar var i stand til å fri oss fra frykten for den evige fordømmelse.

Så møtte du oss, Herre Jesus. Men du møtte oss ikke som vår anklager eller strenge dommer, men som en medlidende og barmhjertig frelses. Å, så deilig det lød da du kunngjorde oss at vår synd var sonet, vår gjeld betalt, vårt skyldbrev slettet ut. Alt – ja, alt hadde du slettet ut. Ja, alt,

alt hadde du fullbrakt for oss stakkars syndige og skyldige hjelpeøse menneskebarn. Ja, for meg, den uverdigste av alle.

Hvor ble ikke vårt hjerte fullt med lovsang og vår munn med jubel da du lot oss få tro at det er ikke noen fordømmelse mer for den som er i deg. Tenk, vi er fri som fuglen som slapp løs av fuglefangerens snare.

Hva skulle vi så frykte for? Da er jo himmelen vår. Hver dag i vårt liv blir en dag nærmere det skjønne mål. Selv døden har ingen brodd lenger. Den blir fergemannen over til livets land.

Herre Jesus. Vi ber deg, la hele vårt liv bli som en tonende lovsang til din ære, du som har kjøpt oss så dyrt. Hjelp oss til det i dag og alle dager ved din gode Hellige Ånd.

(Fra “Ha tro til Gud” Lutherstiftelsen 1931)□

Jeremia

AV KJELL HELLAND

Mannen

Om profeten veit me ein heil del: Presteson, født ca. 650 f. Kr., opplever som barn siste del av den kanskje mest gudlause av alle kongane på Davids kongsstol i Jerusalem, Manasse, si regjeringstid, nokolunde jamaldra med soneson hans, den gudfryktige Josias, som vert konge berre 8 år gammal.

Profetverksemda til Jeremia er lang. Den strekkjer seg over omlag 40 år, frå det 13. året i Josias si regjeringstid (1:2) og vidare gjennom kongane Joakas, Jojakim, Jojakin og heilt til slutten av Sedekia (Sidkia) si tid på trona i Jerusalem, då byen vert erobra og folket ført til Babylon.

Av natur må Jeremia ha vore sart og fintfølende. Dette kjem til uttrykk mange stader, ikkje minst i kapittel ni, der han sørger over sine landsmenn: “*Gjev hovudet mitt var vatn, og auga mitt ei tårekjelde! Då ville eg gråta dag og natt over dei drepne i folket mitt.*” Dette viser at han har inderleg medkjensle med folket han profeterer til. I tillegg viser det at Jeremia slik David må ha hatt ei sterke lyriske åre. Dette kjem til uttrykk gjennom bruk av mange språklege bilete og dyrking av hebraisk poesi, dette å seie det same på to ulike måtar, det som òg vert kalla hebraisk parallelisme.

Profeten veks opp i prestebyen Anatot, ein liten times spasertur frå Jerusalem, og besøkjer den gylne by berre i høgtidene. Seinare buset han seg i Jerusalem og opplever i sin alderdom beleiringa og øydelegginga av denne byen.

Som person kjenner me Jeremia betre enn andre profetar. Det er sagt at i talane hans trengjer personlege stemningar langt sterkare fram enn hos ein Jesaja eller ein Esekiel, og mot hans milde og sarte sinn står ei urikkande fastheit og ukuande motstandskraft i hans profesiske kall (Orelli). Det er og sagt at vegen hans er ein martyrveg, og at det tyngste ikkje er dei ytre

plagene han vert utsett for, men den indre lidinga. Han lir nemleg under ei dobbel smerte i og med at han kjenner seg som medlem av det folket han må koma med så strenge domsprofetiar imot. Det er vidare sagt at han kjenner i seg noko av Guds eiga smerte og medkjensle. I 8,21 seier han dette slik: “*Eg er sundbroten fordi folket mitt vert sundbrote.*”

Han kjempar harde kamper både med seg sjølv og med Gud. I kap 20 vitnar han om at han vart overmanna av Gud, at han vart dregen inn i profetgjerninga utan at han sjølv kunne gjera noko til eller frå: “*Herre, du lokka meg, og eg let meg lokka. Du vart for sterke for meg og vann.*” Så klagar han over at han må forkynna dom og bestemmer seg for at han ikkje vil tala meir. Men då vert det som ein brann i beina hans, som han ikkje klarer å halda innestengt, så det må han slå frå seg. Vidare klagar han over at han vert forfølt og at motstandarar spionerer på han for å finna noko dei kan fella han for, men så slår han om og jublar: “*Men Herren er med meg lik ei veldig kjempe...*” Forfølgjarane skal snåva og ikkje få overtaket, for “*eg har lagt mi sak fram for deg*”. Han vert fylt av indre glød og vissa og bryt ut i lovprising: “*Syng for Herren, lova Herren!*”

Men så slår han igjen heilt om: “*Forbanna vere den dagen då eg vart fødd! ... Forbanna vere den mannen som kom og melde til far min: Du har fått ein son!*” Å, at eg ikkje vart drepen i mors liv, så ho vart grava mi, sukkar han. Her fell han frå dei høgaste lovprisingstindar og ned i den djupaste gjørma. Han har det vondt. Det er kamp på livet. Kva vits er det for han å leva, når han berre skal møta møde og enda dagane sine i sorg, fortviler han.

I 15,10 les me om det same, igjen er det ekkoet frå Jobs bok som kjem imot oss: “*Eie meg, mor mi, at du skulle føda meg, meg som alle folk i landet strider og trettar med!*” Litt seinare

er òg her tonen ein annan. For no seier han: "Eg fann dine ord, og eg åt dei. Og orda dine var til hugnad for meg og til glede for mitt hjarta."

Me ser kor det svingar. Det verkar nesten som om det er noko manisk-depressivt i hans sinn, som i eine augneblinken trykkjer han ned for så i neste løftar han opp.

Vidare fortel profeten i kap 15 at han har avsondra seg og halde seg unna lettliga underhaldning. "Eg har ikkje sete og jubla i lystig lag. Gripen av di hand har eg sete einsleg, for du fylte meg med harme." Men det har ikkje vore til hjelp, for han må klaga sårt: "Kvifor er pinsla mi evig, og såret mitt ulækjande?" Og så går han i rette med Gud: "Du har vorte for meg som ein sviktande bekk, som vatn ein ikkje kan lita på." Han har ikkje fått den hjelp frå Herren som han treng, slik han ser det.

Det står om profeten Elia i Jakobs brev at han var ein mann under same kår som oss. Profetane var ikkje supermenn. Dei var menneske. Så vert han teken i skule. Det er noko han skal læra: "Dersom du vender om, så vil eg la deg koma attende og stå for åsynet mitt. Dersom du skil det edle frå det uedle, skal du vera som munnen min. Dei skal etter venda om til deg, men du skal ikkje venda om til dei. Eg vil gjera deg til ein fast koparmur mot dette folket. Dei skal strida mot deg, men ikkje få overtag på deg. For eg er med deg og vil frelsa og berge deg, seier Herren. Eg vil berge deg or handa på dei vonde, og eg vil fri deg or hendene på valdsmenn."

Kva er så dette han må venda seg ifrå, som han må skilja ut og få frå livet? Fredrik Wisloff seier at det er mismotet og bitterheita. Det må han kvitta seg med om han skal vera talerøyr for Herren. Men så får han og sterke lovnader om Guds vern.

I 10,19 er han òg inne på eiga oppleving. Men her er det meir forsoning: "Eie meg for eit slag eg har fått. Ulækjande er mitt sår. Men eg seier: Ja, dette er ei plague som eg lyt bera." Denne erkjenninga viser at han har stridd med seg sjølv og vunne.

Men at det røyner hardt på, vitnar han òg om i 23,9, der han seier: "Hjarta i mitt bryst

er sundkrasa, alle mine bein skjelv, og eg er lik ein drukken mann, ein mann som vinen har maktstole, for Herrens skuld og for hans heilage ord skuld."

Herren må bøya han. Det skjer gjennom kamp (12,1): "Herre, når eg trettar med deg, har du alltid rett."

Forkynninga hans fører til at han vert både misforstått og forfølgt (11,21). Herren let han vita at folket i Anatot, heimbyen hans, står han etter livet: "Du må ikkje tala profetord i Herrens namn, for då skal du døy for vår hand". Det vert det ikkje noko av.

I kap 38 les me om at hovdingane seier til kongen: "Lat dei drepa denne mannen." Anka mot han er at han ikkje søker folket sitt vel, men vil dra ulukke over dei. Sjølv vitnar han i 17,6: "Eg har ikkje drege meg unna, men fylgt deg og vore hyrding, og nokon ubøtande ulukkedag ynskte eg ikkje." No mister han ikkje livet, men vert i staden firt ned i ein vasslaus brunn, der han søkk ned i gjørma på botnen. Heldigvis er det ein tenar ved hoffet, ein etiopiar, Ebed Melek, som får drege han opp derifrå.

Mismodig over vondskapen til landsmennene sine spør profeten kvifor det går dei ugudlege godt, medan han sjølv vert så hardt prøvd, endå han er ærleg i hjarta. Herren svarar (12,5): "Vert du utmødd når du spring med gåande mann, korleis kan du då kapprenna med hestar?" Saka er at ei endå hardare prøving ligg framføre, nemleg at han skal verta sviken av sine eigne. "For jamvel brørne dine og farshuset ditt – jamvel dei er trulause mot deg. Jamvel dei ropar etter deg med full hals. Tru dei ikkje når dei talar fagre ord til deg!"

Ja, dette er profeten sin lodd. Men han gir ikkje opp. Lovnaden ved inngangen til profetgjerninga står ved lag. For då hadde Herren sagt (1,18f): "Og sjå, eg gjer deg i dag til ei fast borg og til ein jarnstolpe og til ein koparmur mot alt landet; mot kongane i Juda, mot hovdingane, mot prestane og mot lyden i landet; dei skal strida mot deg, men ikkje vinna på deg; for eg er med deg, seier Herren, og skal berge deg."

Når han for tredje gong står under trugsmål

om å verта drepen, seier han (26,14): "Men sjå eg er i dykkar hand. Gjer med meg som de tykkjer er rett. Men de skal vita at om de drep meg, so fører de skuldlaust blod over denne byen ..." Men Akikam Safanson held si hand over han, så han ikkje vert gjeven i hendene på folket. Alle er ikkje i mot han.

Kong Sedekia, den siste på Davids kongsstol i Jerusalem, gjev inntrykk av å vera ein heller svak, men trassig konge. Han fengslar Jeremia sidan denne har forkjnt at Jerusalem skal falla i hendene til babelkongen.

Ein tid seinare vil Jeremia reisa ut på landet for å sjå på eit arva jordstykke. Då vert han gripen i det han går ut or byen og klaga for å vilja gå over til babylonarane som omringar byen. Dei set han i eit fangehol i ein kjellar. Seinare lar kong Sedekia han få sitja i varetak i vaktgarden. Der får han ein brödstump for dagen til det er slutt på brödet i byen.

Sjølv om Sedekia har Jeremia innesperra da babylonarane har omringa Jerusalem, så oppsökjer han profeten i løynd og søker råd frå han. Jeremia oppmodar han til å gå ut til babelkongen og gje seg over til han, men av redsle for å verta gitt i hendene til sine eigne og verda drepen, vil ikkje kongen dette.

Etter at byen er fallen i hendene på kaldearane, viser det seg kong Nebukadnesar drar omsorg for Jeremia. Han seier til den høgaste offiseren sin

(39,12): "Tak han og lat auga ditt vaka over han og gjer han ikkje noko vondt! Gjer med han slik han sjølv seier til deg!" Og denne offiseren seier til Jeremia (40,2): "Herren din Gud har varsla denne ulukka over denne staden." ... "Sjå, i dag har eg løyst deg frå lekkjene om handa di. Er det godt for deg å koma med meg til Babel, så kom, og eg vil la auga mitt vaka over deg. Men er det ikkje godt i dine augo å koma med meg til Babel, så lat det vera! Sjå, heile landet ligg framfor deg. Du kan gå dit det er godt og rett i dine augo."

Jeremia går til Mispa, til Gedalja, som Nebukadnesar har sett over dei jødane han let vera att i Judea. No vert denne Gedalja og alle jødane som er rundt han, litt seinare tragisk nok drepne, men Jeremia bergar livet.

Seinare vert Jeremia med jødane som på grunn av dette mordet flykta til Egypt. Der kjem han med sine siste profetiar for jødane, men dei vil heller ikkje der høyra på han, sjølv etter det som er hendt med Jerusalem. Så kjem Nebukadnesar ikkje lenge etterpå, i 568, og tek Egypt, atten år etter Jerusalems fall.

Korleis Jeremia enda livet sitt er ukjent. Det er usannsynleg at han kom tilbake til Judea, så han hadde nok sine siste dagar i Egypt, denne tårefprofet. Og skal me tru kyrkjefedrane, så vart han steina der i Egypt.▫

Det sjette budet

AV HENRIC STAXÄNG

Guds sjette bud lyder: "Du skal ikke drive hor." Luthers forklaring: "Vi skal frykte og elske Gud, så vi lever rent og tuktig i ord og gjerning og enhver elsker og ærer sin ektefelle."

Ekteskapet er innstiftet av Gud. I Mat 19,4-6 sier Jesus: "Har dere ikke lest at han som skapte dem, fra begynnelsen skapte dem til mann og kvinne, og sa: Derfor skal mannen forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal

være ett kjød? Så er de ikke lenger to, men ett kjød. Derfor, det som Gud har sammenføyd, det skal et menneske ikke skille."

Gjennom troen på Jesus blir man ett med Jesus. Gjennom vigselen blir man også ett med den man gifter seg med. I Ef. 5,31-32 leser vi: "...de to skal være ett kjød. Denne hemmeligheten er stor – jeg taler her om Kristus og menigheten." Ekteskapet er en Guds innstiftelse

og dets hemmelighet er stor. Apostelen Paulus sammenligner ekteskapet med forholdet mellom Kristus og menigheten. Ekteskapet inngås ikke i og med forlovelsen, men i og med vigselen, da man offentlig lover hverandre troskap inntil døden.

Når oppløses ekteskapet i Guds øyne? Jo, i og med at den ene dør. Da oppløses ekteskapet og man har rett til å gifte seg igjen. Bibelen nevner to tilfeller da man har rett til å skille seg, nemlig om den ikketroende vil skiller, da er man fri til å skille seg (1 Kor 7,15) eller om den andre er utro og har bedrevet utukt med en annen (Mat 5,32). Det betyr ikke at man da må skille seg, men at man har rett til det. Skilsmisser – også slike som er tillatt – er alltid dypt tragiske og forbundet med stor smerte. Ingen kan nok fullt ut sette seg inn i den ensommes og forlattes situasjon, hva det innebærer av fortvilelse og kamp.

Hva sier Bibelen når en fraskilt gifter seg igjen? *"For den gifte kvinne er ved loven bundet til sin mann så lenge han lever. Men dersom mannen dør, er hun løst fra loven som bandt henne til mannen. Derfor skal hun kalles en horkvinne dersom hun, mens mannen ennå lever blir en annen manns hustru. Men dersom mannen dør, så er hun fri fra loven, og er ingen horkvinne om hun gifter seg med en annen mann."* (Rom 7,2-3). Overfor Gud er det altså kun døden som oppløser ekteskapet. Se også 1.Kor 7,39. Bak disse vanskelig begripbare bibelstedene ligger den dype hemmeligheten at Gud i sitt ord sammenligner ekteskapet med forholdet mellom Kristus og menigheten.

I Efeserbrevets femte kapittel tar apostelen Paulus opp Herrens spesielle bud til mannen og til hustruen i deres forhold til hverandre. Først Herrens bud til hustruen: *"Dere hustruer: Underordne dere under deres menn som under Herren."* (vers 22). Deretter Herrens bud til mannen: *"Dere menn: Elsk deres hustruer, likesom også Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den."* (vers 25). Disse ordene innebærer ikke at mannen i et ekteskap skal få herske slik han vil. Nei, Guds ord sier at mannen skal elske sin hustru likesom Kristus har elsket

menigheten. Et bibelord til oss menn har vi i 1 Pet 3,7: *"Så skal også dere ektemenn leve med forstand sammen med deres hustruer som det svakere kar. Og vis dem ære, for også de er medarvinger til livets nåde – for at deres bønner ikke skal hindres."*

Også kristne ekteskap kan innebære slitasjer, for når et ekteskap inngås, så er det to syndere som flytter sammen. Samtidig finnes det gledelige eksempler på ekteskap der det har vært vanskelige tider, men der man senere har blitt fordypet i kjærlighet og tålmodighet – når man har regnet med Herren.

La oss huske på at strid ikke er en svakhet eller skavank, men at det er en kjødets gjerning. (Gal 5,19-21). Strid må i bønnen bekjennes som synd. Det lille ordet forlat (tilgi) må vi også si til hverandre i et ekteskap, ja, i hele familien. Likeså er ordet takk et velsignet ord, et ord til oppmuntring – som gjør livet litt lettere.

Luther sier: *"Det er vanskelig å leve sammen med noen som alltid har noe å bemerke og som man aldri kan gjøre til lags."* Ja, det er sikkert et tungt kors å leve i et forhold hvor man ikke får kjenne den andres kjærlighet og tålmodighet, men i stedet alltid får kjenne at man ikke strekker til. Tålmodighet innebærer at man har overbærenhet med den andres svakheter og gjerne gir etter. *"Å begynne trette er som å åpne opp for vann. La tretten fare, før den bryter løs."* (Ord 17,14). Den er sterkt som kan gi etter og som ikke alltid holder på sin rett. Samtidig er det viktig også å kunne tale ut om det er noe spesielt. Det er bedre da vennlig å kunne tale igjennom saken, enn at man taust bærer på det og så dyrkes kanskje bitterhet i hjertet.

I Luthers lille katekisme stilles spørsmålet: "Hva forbyr Gud i det sjette budet? Å drive hor. Det er enhver kjønnslig omgang utenfor det sanne ekteskap, all syndig tilfredstillelse av kjønnsdriften, forakt for ekteskapet, begjær etter andre enn ektefellen, og all urenhet i tanker, ord, miner og gjerninger, både i og utenfor ekteskapet." I bergprekenen sier Jesus: *"Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte."*

(Mat 5,28). Dette gjelder naturligvis også en kvinne som med begjær ser på en mann. Jesu ord må også anvendes forran TV-skjermen, dataskjermen eller smarttelefonen.

I Mat 15,19 står det: *"For fra hjertet kommer onde tanker, mord, hor, utukt, tyveri, falskt vitnesbyrd, spott. Disse ting er det som gjør et menneske urent."* Fra hjertet – den onde naturen eller kjødet – utgår synder av alle slag. Samtidig bor Frelseren ved troen i en kristen. *"Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg."* Gal 2,19. Det finnes altså to krefter i et troende menneske – kjødet og Ånden. For en kristen er det en kamp mellom kjødet og ånden livet ut. (Gal 5,17).

Et ord til deg som er ugift og som ønsker å bli gift: Be om en sann kristen ektemake! Ikke en som bare i det ytre er med i det kristne felleskapet, men en som selv lever med Gud i Ordet og i bønnen og som selv er inne i kampen. Når man ber om dette, må man samtidig være villig til å overlate saken til Herren slik at hans vilje får skje. Selv om vi ikke forstår det, kan man jo oppriktig be og lengte etter en livsledsager uten at man finner noen. Dette hører med til de gåter i livet som mange ensomme må kjempe med. Men også i en slik situasjon gjelder Skriftens ord: *"For vi vet at alle ting samvirker til det gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt."* (Rom 8,28).

Den tiden to har følge er en fin tid, men ikke uten fristelser. Be om hjelp til å følge Guds ord og ikke den moderne nåtidsskikken. Vær ikke samboer! Det er å leve i utukt. Det seksuelle samlivet hører ekteskapet til. La *"ektesengen være usmittet!"* Heb 13,4. Paulus, Jesus Kristi apostel, sier: *"Fly hor! All synd som et menneske ellers kan gjøre, er utenfor legemet. Men den som driver hor, synder mot sitt eget legeme. Eller vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv. Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud!"* (1 Kor 6,18-20).

Så noen ord til oss alle, og først et sitat fra boken *"Den sunda läran"* av Harald

Geelmuyden, prest i Småland for ca 50–60 år siden. Han skriver: "Hvilke tilfeller til forførelser må man særskilt unnvike om man skal bli bevart for utuktssynder? Jo, dårlige bøker, dårlig selskap, dans og uteliv. Bøker med en slapp moral kommer nå over oss som en syndeflod."

Det har hendt mye de siste 60 årene, ikke minst med tanke på den uhørt tekniske utviklingen. Man kan idag i et kristent hjem holde fast ved Bibelens ord om at f.eks. homoseksualitet, samboerskap og falsk lære er synd, men så kan fristeren ellers få røre seg ganske fritt bak hjemmets dør. Hans Erik Nissen skriver i sin siste bok *"Livets seierskans"* følgende: "La ikke fristelsen få arbeidsro. Sysselsett deg ikke med den. Djævelen stanser ikke utenfor døren til ditt hjem. Han vet hvilke muligheter han har gjennom avisar, tidsskrifter, bøker, radio, TV og internett. Legg ikke døvoret til, når din samvittighet sier at du nå får synden inn i ditt sinn. Det finnes slikt som du ikke skal se, ikke skal høre, ikke skal lese. Gjør du det, gir du syndens spedalskhet lov til å spre seg i ditt indre. Det er å legge ut gift for Den Hellige Ånd og hans gjerninger. Det er en stadig kamp, men legg ikke ned våpnene. Kampen gjelder livet. Hold deg selv ren."

Min personlige overbevisning er at den tid vi nå lever i, ikke kan sammenlignes med noen annen generasjon i hele verdenshistorien. Kanskje er denne generasjonen den siste før Jesus kommer tilbake på himmelens skyer. Aldri tidligere har synden vært så lettligjengelig og blitt så "ufarlig" for Kristi bekjennere som nå. "Kampen gjelder livet." Og den pågår i høy grad innenfor hjemmets vegger, ja, framfor alt inne i hjertet. Å se med begjær er synd. Fristelser til urenhet og utuktige begjær kommer fra djævelens spiskammer – for ikke å tale om den verdslige og gudløse fornøyelsesunderholdningen med dens slappe moral som nå dysser ned Guds folk steg for steg. Melodifestivalen og "Let's dance" er bare noen eksempler på programmer med slapp moral – slik som lettkledd dansere, grov banning og

uanstendig språkbruk. Guds ord sier: "*Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er ikke kjærligheten til Faderen i ham.*" (1 Joh 2,15).

Da israelittene i Det Gamle Testamentet skulle innta det utlovede landet, Kaanans land, falt mange fra i den åndelige kampen med dens fristelser. Hvorfor? Berodde det på de åndlige fiendenes styrke eller på deres egen svakhet? Svar: Det berodde framfor alt på deres egen svakhet. Slik er det også nå, i vår åndlige kamp mot synden, djevelen og verden. Vi er svake. Vår hjertets svakhet og synd kan få oss til å briste ut i gråt: "Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme!" Men samtidig må vi ikke glemme hvor hjelpen finnes: "*Gud være takk, ved Jesus Kristus, vår Herre!*" (Rom 7,24-25).

Det må ikke skje at du eller jeg faller ifra og får et fredelig forhold til våre åndelige fiender. Kristus har på korset med sitt blod tatt bort all syndens skyld, og den som i sin nød påkaller Jesu navn, kan ikke få avslag. Djevelen lider nederlag når vi i bønnen bekjenner våre synder og nevner våre synder ved navn. Løfteordet gjelder: "*Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.*" (1 Joh 1,7). Man kan også i tillit skrive til eller tale ut med en sjelesørger som selv lever med Gud og som selv er inne i kampen – det være seg om det gjelder fristelser mot det sjette budet eller mot andre bud eller annet som

tynger. Også vi, Ordets forkynnere, behøver en sjelesørger, for også vi har vårt eget kjød å kjempe mot. "Kampen gjelder livet" – også for oss Ordets forkynnere. Samtidig får vi forkynnere i vår taleroppgave tenke over Jes 3,20-21.

I Herrens bønn "Fader vår" lyder den femte bønnen: "*Forlat oss vår skyld som vi og forlater våre skyldnere.*" Direkte etter forlatelsesbønnen kommer bønneordene: "*Lead oss ikke inn i fristelse, men frels oss fra det onde.*" Hos den som har fått sine synder forlatt for Jesu skyld og får leve i daglig nåde, blir det nå et hjertebehov å be om hjelp mot fristelsene og det onde. Det kan bli slik at det er noe i livet, f.eks. et teknisk apparat som man må forsake, ettersom man ikke klarer å anvende det på grunn av fristelsen. Se Jesu ord i Mat 5,29! Man blir ikke frelst på grunn av at man avholder seg fra synden, men av nåde for Jesu blods skyld. Men synden er en gift som kan kvele vårt åndelige liv, vårt Kristusforhold. Vi behøver hver dag å væpne oss med Ordet og med det vi har i Kristus. Vi må be og påkalle Jesu navn. Det finnes frelse i Jesu navn. Apg 4,12.

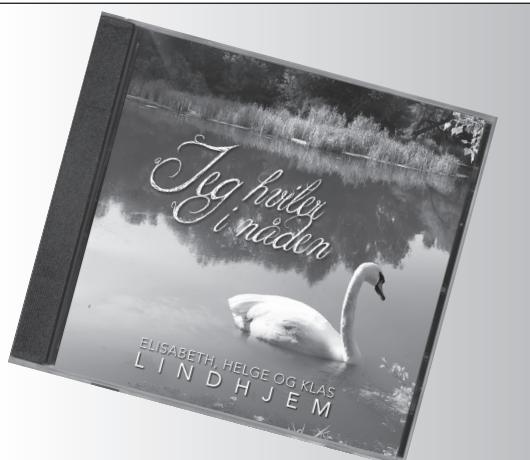
"Kommer jag frärlst utur striden, o, vad jag då skall bli glad! Gud var mig nådig i tiden, att jag må uppnå din stad!" Anders Nilsson i Lova Herren nr 582,1. (Oversatt fra svensk) □

CD

"**Jeg hviler i nåden!**"
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Rørelse eller vekkelse

AV ERIK HØIBY

Jeg glemmer ikke så lett en månedsrapport som jeg mottok fra en kretsarbeider for mange år siden.

På et sted hvor vår venn hadde hatt den årlige misjonsuka, hadde en møtekampanje pågått over lengre tid, før denne utsendingen besøkte stedet. Gode nyheter om vekkelse og bevegelse hadde skapt glede og optimisme og gjorde kretsarbeideren ekstra tent for de møter han skulle holde. Kanskje ville han få se nye mennesker i venneflokken? Kanskje betyddet det en ny tilvekst i den gamle misjonsforening at noen nye kom og sluttet seg til. Dessuten kunne det vel også hende at nye friske krefter med tiden fikk sving på barnearbeidet i bygda som så lenge hadde ligget nede. Sannelig var det en initiativrik emissær som reiste av sted vel forberedt til store misjonsoppgaver på stedet.

Men hva opplevde han?

Til misjonsuka på bedehuset var det ikke et eneste nytt ansikt å se, bare de få trofaste. Men hvor var alle de nyomvendte?

De var jo ikke å se verken i bedehuset eller kirken. Ingen kom for å få innføring i Guds Ord, og ingen av dem var å se ved nattverdbordet søndag formiddag. På spørsmål fra kretsarbeideren etter de nyfrelste fikk han svaret: "Nå er vekkelsen over, nå må de få tid til å slappe av."

At misjonsarbeideren reiste frustrert fra bygda er forståelig. Det han hadde satset på ble til fiasko. Noen virkning av vekkelsen hadde ikke vært merkbar.

Senere kom den samme misjonsarbeideren på besøk til stedet, men vekkelsen som det hadde vært reklamert om, så han ingen virkning av, verken følbart eller synbart, men i pressa og på folkemunnen gikk det fram at det hadde vært både vekkelse og fornyelse.

Jeg tror vi må skille klart mellom rørelse og vekkelse.

Selvsagt har vi eksempler på at bevegelse kan føre til vekkelse, men like fullt kan det skje ved rørelsen som når man hiver en stein i vannet. Så fort steinen når vannskorpa, blir det bevegelse med ringer i vannet, og like etter på blir det stille. Jeg tror ikke spørsmålet om vekkelse kan avklares gjennom en utvidet møteaktivitet. Heller ikke avgjøres spørsmålet ved statistikker over person-antall som er kommet med. Det som avgjør om det har vært vekkelse eller ei, er om de nyfrelste våger å stå fast i troen når vekkelsesbølgen har lagt seg.

Som et nyfødt barn trenger næring, på samme måte trenger den som er ny på himmelveien åndelig føde for å vokse opp i en sann Kristus-tro. Skjer ikke dette, dør gudstroen, og veien fra bevegelse til frafall blir meget kort.

Vi lever i en tid hvor man savner susen av gamle tiders vekkelse.

Om de gamle lekpredikanter var lite skolert, stod de desto sterkere fram med sin klare forkynnelse av lov og evangelium. De bestilte ikke vekkelse på automat og fortalte heller ikke følelsesladede historier på prekestolen for å bevege i folks kjensleliv, men forkynte klart Guds Ord til dom og til frelse. Formaningen om å søke de helliges samfunn var en viktig del av vekkelsespredikantens råd til de nyovendte. Som nyomvendt var det uhørt å holde seg borte fra ord og sakrament, for skulle gudslivet fungere, måtte det næreres med åndelig føde. I følge Skriften skjer det først vekkelse når Guds Ord åpner seg slik at lyset fra evangeliet skinner inn i mennesket hjerte. Det er når samvittigheten vekkes at en synder i sin nød roper på den nådige Gud (Salme 119,130; Esek 9,1-7).□

En lutherdom uten Kristusforening

AV STEIN SOLBERG

Én ting er å mangle Luthers frødige uttrykksmåte. Viktigere er det å få del i det liv og den Åndskraft han fikk gjennom bot og Kristusforening ved tro.

Noen synes kanskje det blir "vel mye Luther" for tiden. Andre har Luther rett og slett langt opp i halsen, blant annet på grunn av hans uttalelser om jødene. Måtte likevel ikke det stå i veien for Luthers hovedanliggender.

Ingen venner av Israel kan støtte hans uttalelser på dette punktet. Professor Knut Alfsvåg har skrevet en høyst leseverdig bok om Luther "Møter med Luther".

For bedre å forstå Luthers uttalelser, er det viktig å få innsikt i den samtid og sammenheng Luther stod i når han skrev det han skrev, noe Alfsvåg belyser, sin vane tro, på en meget klar måte.

Et av mange eksempler fra Luthers samtid som provoserte reformatoren, var når jøder kunne si at Kristus var sendt av djevelen og Maria var en hore. Vi hadde også reagert om noen i dag sa det samme, om enn ikke med samme ord og råd som Luther.

Selv om Luther hadde sine feil – og var et menneske – var han også en åndelig gigant. Ja, en av de framste etter apostlene, på linje med de

beste blant kirkefedre i Oldkirken, etter mitt syn.

Han var som en Augustin. Luther har en bredde og dybde i sin teologi og troserfaring som gjør at de fleste strever med å henge med og få oversikt. Ja, endog det Luther selv la stor vekt på, kan lutheranere tape av synet.

Den norske kirke, de lutherske organisasjoner og frikirker har dog bevart mange reformatoriske anliggender, men noe er også borte. Vi kunne trenget en visitas av Luther. Og kanskje flere teser?

Tese I. Kirken dør uten omvendelse

Luther var ikke beskjeden i sin forkynnelse om synd. Synd var for ham en totalsak: fiendskap mot Gud, vantro, begjær, kjød.

Vi skal ikke lese mye i hans postiller før vi hører om vår, og reformatorens egen, åndelige fattigdom, elendighet og fortapthet – men ikke bare det!

Det vil for øvrig være klokt av prester, biskoper og andre forkynnere jevnlig å lese hans postiller og kjerneskrifter. Ikke til forberedelse av prekener, men til berikelse av eget trosliv. Luthers syn på synd kan oppleves provoserende i en tid da mennesker i stadig større grad søker selvaksept og selvrealisering. Er Luther bare en

CD

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

tidligutgave av den baktalte pietismen?

Luther levde innfor den Hellige Gud. Også vi trenger å møte den samme helligheten. Jeg tenker ikke da på de kloke studier av hans vesen, de objektive og intellektuelle møter med Gud.

Nei, vi trenger dype, eksistensielle og personlige møter. Da blir ikke Luthers uttrykksform lenger så frammed, da blir sannheten påtregende: Jeg elsker ikke Herren og min neste av hjertet! Jeg stoler ikke på Ham i alt og over alt!

Det er saken. Den store reformator kjente seg liten og bøyd innfor Majesteten: Intet er fullkommen. Vi synder selv i de beste gjerninger!

Luther kjente vreden i Gud, ikke bare som kjempende munk, men livet igjennom. Det drev ham til bot (omvendelse), det vil si anger og sorg over synden og tro på en annen enn seg selv: Jesus Kristus og hans verk. Uten bot, ingen tilgivelse.

Hvor står vi i dag? Også lutherske organisasjoner har mistet et gammelt kjennetegn som klar botsforkynnelse, det vil si lov/evangelium forkynnelse som skaper sorg og anger over synd og tro og glede over Kristus.

En slik forkynnelse er fullt forenlig med og nødvendig sammen med forkynnelsen av vår storhet og verdi som Guds skapninger! Vi blir aldri ferdig med en slik forkynnelse.

Tese II: Rettferdigjørelse og Kristusforening (Kristusmystikk) kan ikke skilles

Luther har en juridisk forståelse av rettferdigjørelsen, der synderen står for Guds domstol og erklæres rettferdig for Jesu skyld ved tro.

Luther inkluderer samtidig en annen dimensjon: en "personal" side. Vi får ikke alene del i Jesu verk i rettferdigjørelsen, men også Jesu person. Allerede i frelsesøyeblikket – dåpen – får og forenes vi med Kristus. Vi blir hellige og herlige!

Var Luther "mystiker"? Dette diskuteres i mange teologiske kretser. "Mystiker" er en altfor ubeskyttet og misforståelig betegnelse på Luther. Men å benekte at Luther var påvirket av Kristusmystikk, er useriøst.

Når jeg her bruker ordet Kristusmystikk, er dette ikke noe annet enn hva vi leser om i

Efeserne 5,32. "*Dette mysteriet er stort - jeg taler her om Kristus og menigheten.*" Kristusmystikk er et avledet ord av "Kristusmysteriet", det vil si inkarnasjonen, forsoningen, foreningen med Ham.

Luthers åndsliv ånder av Kristusmystikk. Selv en katolsk autoritet på området, Bernard McGinn, er tydelig her. Luther var preget av Paulus' Kristusmystikk (i Kristus – Kristus i oss), Oldkirken, Augustin, Bernard av Clairvaux og ikke minst "den tyske mystikk", særlig representeret av Johannes Tauler.

Men Luther repeterer ikke bare gammelt stoff. Nyoppdagelsen av evangeliet gjorde ham til en nydanare av reformatorisk mystikk, som erkebisop N. Söderblom sa. Luther plasserer Kristusforeningen (Kristusmystikken) i sentrum av selve rettferdigjørelsen av nåde, og kaller den for den rette kristne hovedlære.

Luthers medarbeider, Melanchton, framhevet av sjelerørgeriske grunner syndsforlatelsen og det juridiske i frelsen. Dette er riktig og viktig, men også ensidig. Fra ham og senere skolelutherdom fløt det lite Kristusmystikk. Kristi verk og person ble skilt fra hverandre, rettferdigjørelse og Kristusforening (unio) likeså.

Her ligger en vesentlig årsak til mye av objektiviseringen og teoretiseringen i vår forkynnelse, langt inn i våre bedehus – med store konsekvenser for liv og lære. Den rike strøm fra Luther tørket gradvis ut, om enn ikke i kirkens liturgier.

Reformatorisk Kristusmystikk har nøyne sammenheng med én hovedsak, det salige byttet: Alt Hans er mitt, alt mitt er Hans. Allerede i Luthers programskrift, "Et kristenmenneskes frihet", beskrives Kristusmystikken i lys av brudemystikken.

Og i hans "Store Galaterbrevkommentar" står brudemystikken i sentrum av rettferdigjørelsen. Brudemystikken for Luther er ikke billedlig å forstå slik prest og organisasjonsfolk tror. I sin "Salmekommentar" sier han: "Relasjonen mellom Kristus og kirken er reell, i det fysiske ekteskapet finner vi bare bilder og representasjoner av det åndelige ekteskap hvor Kristus er brudgom."

Våre ekteskap er bilder, Kristus og kirken

er originalen! Hvorfor står vi imot Luther her? Brudemystikken går i strupen på mye innarbeidet ideologi og teologi og kunne påvirke både kjønns- og ekteskapssyn. Den er et klenodium i kristenheten. Dessverre går mange glipp av rikdommen!

Tese III. Troen er en guddommelig gjerning

Den forandrer oss og gjør at vi fødes på ny av Gud, sier Luther. Kristentroen er en levende, virksom, aktiv, mektig ting, sier han videre. Hvorfor?

Fordi Kristus er reelt til stede i troen, noe finske lutherforskere framhever. Andre kirkesamfunn misforstår Luther når han taler om tro uten gjerninger, mens vår egen kirke utvanner trosforståelsen i kognitiv retning.

Det er ikke mange som har talt så tydelig om helligjørelse og troens liv og frukt, som Luther. Men han blander ikke dette inn i frelsen. Han talte skarpt mot den døde og historiske tro, en tro som tror på historien om Kristus, uten nytt liv og nye gjerninger.

Kristentroen er levende fordi den er forenet med den Oppstandne. Ikke bare symbolsk, men reelt får vi Kristus i Ordet, som klær i dåpen og mat og drikke i nattverden. Like reelt er han til stede i troen.

Den døde tro er for Luther en falsk drøm, en uvirk som tro, et skall og en falsk tro. Den er uten bot, uten Ånd og oppstandelseskraft. En slik tro fant han hos antinomistene som forsøkte å kombinere et liv i evangeliet med et liv i strid

med Guds bud og vilje, i hor og gjerrighet.

De har fått en annen Kristus, den rette Kristus er det ikke, om enn alle engler skrek "Kristus, Kristus" så må de være fordømt med denne sin nye Kristus ("Konsiliene og kirken"). Dette Lutherord høres nok ikke ofte fra våre taler-stoler!

Én ting er å mangle Luthers frodige uttrykksmåte. Viktigere er det å få del i det liv og den åndskraft han fikk gjennom bot og Kristusforening ved tro. Her ligger den lutherske kirkes væren eller ikke-væren. – Hva med Lutherjubileet?

Er det noe håp å spore i horisonten om en oppstandelse av bibelsk kristendom og sann lutherdom? Noen stjerner skinner. Men så langt jeg ser har jubileet og norsk lutherdom et tydelig skjær av solnedgang.

(Dagen 07.11.2017 med tillatelse fra forfatter) □

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Nei til bønnerop fra moskeene

Et flertall på Frp sitt landsmøte har gått inn for å forby bønnerop fra moskeene i det offentlige rommet. Det er all grunn til å hilse dette forbudet velkommen. Derfor er det med undring vi ser at nestlederen i Krf går imot dette forbudet. Hun argumenterer blant annet med at et slikt forbud kan føre til et kaldere samfunn. Vi kan spørre: Finner vi ikke nettopp kalde og menneskerettighetskrenkende samfunn

netttopp i de mislykkede, terror og krigsherjede muslimske statene i Midt-Østen?

Hvorfor bør vi støtte et vedtak om å forby muslimske bønnerop i vårt land? Det er flere grunner til det. Men hva blir sagt i bønneropet:

"Allah er den største. Allah er den største. Allah er den største. Allah er den største. Jeg vitner at det er ingen gud uten Allah. Jeg vitner at det er ingen gud uten Allah. Jeg vitner at

Muhammed er Allahs budbærer. Jeg vitner at Muhammed er Allahs budbærer. Kom til bønn. Kom til bønn. Kom til frelse. Kom til frelse. Allah er den største. Allah er den største. Det er ingen gud uten Allah.”

Bønneropet er en utvidelse av den første søylen i islam som er trosbekjennelsen. Den sier: ”Det er ingen gud uten Allah og Muhammed er hans profet.”

Islam er en misjonerende religion. Målet for verdens muslimer er at Norge skal bli et muslimsk land. Islam ønsker verdensmakt og ønsker at dens suverenitet skal proklaneres over alt. Det er mer enn en utøvelse av religion når bønneropet lyder. Det er samtidig proklamasjon om at det området bønneropet lyder over, tilhører islam. Islam skiller ikke mellom politikk og religion. Det finnes ikke to regimenter i islam, ett verdslig og ett åndelig regimenter. Det er bare ett rike.

Spørsmålet om bønnerop er et spørsmål om hvilken tro og hvilke verdier som skal få makt i vårt land. Skal vi tillate muslimene å proklamere sin religiøse og politiske suverenitet over vårt land? Svaret er et rungende nei!

Det muslimske bønneropet er et angrep på Den treenige Gud, vår kristne tro, våre verdier og våre menneskerettigheter. Det lyder heldigvis ikke noe bønnerop fra noen moské i Norge i dag. Men i framtida vil nok dette spørsmålet bli aktualisert.

Sett i lys av den kristne tro er hele budskapet i bønneropet antikristelig og falskt. Allah er ikke gud. Jesu Kristi Far, himmelens og jordens Skaper, er den eneste sanne Gud.

Herren sier: ”Kom i hu de første ting, fra evighet! Jeg er Gud, og ingen annen. Jeg er Gud, og det er ingen som jeg.” (Jes 46,9)

Muhammed er heller ikke budbærer for den sanne Gud. Det er profetene i Det gamle testamentet og Jesu apostler i Det nye testamentet som er det.

Nå må vi våkne opp, verne om og framme vår kristne kulturarv som er tusen år gammel. Åpningen av Gulatingsloven av 1024 lyder slik: ”Dette er opphavet til lovene våre at me skal venda oss mot aust og be til Kvite-Krist om godt år og fred, at me må få halda landet vårt bygd og drotten vår ved god helse. Han være vår ven og Gud være ven åt oss alle.”

Vi kan og skal ikke likebehandle den kristne tro og islam. Kristendommen er en avgjørende årsak til den friheten vi har i vårt land. Islam med sin visjon om verdensherredømme, vil ta denne friheten i fra oss. Vårt naboland, Sverige, er et trist eksempel på hva som skjer når islam får mer makt.

Eivind Gjerde, Olav H. Kydland,
Jon Olav Østhush, Bernhard Sunde,
Magne Sunde, Bjarne Bjelland,
Jostein Bjerga, Einar Sunde,
Olav Berg Lyngmo, Magnar Gudmestad,
Per Kørner, Gunnar Holth, Olav Stokka,
Finn Indrebø, Eivind Nilsen,
Steinar Handeland, Isak Skorpen,
Tor Henry Aase, Otto Jakobsen,
Harald Dahlstrøm, Erik Høiby,
Gustav A. Gustavsen. □

Bestill Bibelsk Tro

for 2018
og få nr 5 og 6 for 2017, samt
CD-en ”Himmelengt” med
sanger av Olav Fjærmedal.

I anfektelsens stund

AV HANS E.WISLOFF

"Også når du sier at du ikke ser ham, så ser han nok din sak, og du må bie på ham" (Job 35,14)

Du har sikkert også opplevd tider da Gud er så langt borte fra deg. Du ser ham ikke. Det er tunge, svære tider. Selv om du har levd med Gud i mange år, hender det ikke så sjeldent at mot livskvelden kommer en inn i store anfektelser. Det kan blant annet henge sammen med at kreftene tar av. Satan setter ofte inn nettopp da. Mange undrer seg over at en som gjennom et langt liv har satt sin lit til Gud skal måtte gjennom det anfektelsens mørke.

Jeg skulle så gjerne si deg noe som kunne hjelpe deg litt om du har det slik nå.

Det første jeg ber deg merke deg er at Jesus selv opplevde noe av det samme. Han er prøvd i alt i likhet med oss. Du husker hans nødrop på korset da han hang der i de store smerter: *"Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?"* Ingen av oss kan lodde dybden i de kvaler han led. Men dine kvaler kan kjennes svære de også. Gud er borte for deg. Du ber, men det er som å rope ut i svarte natten. Du finner ikke noe løfte i Bibelen å klynge deg til. Alt anklager deg. Har du levd på selvbedrag? Blir du møtt av en lukket dør når du kommer fram? Rundt om deg er det bare mørke.

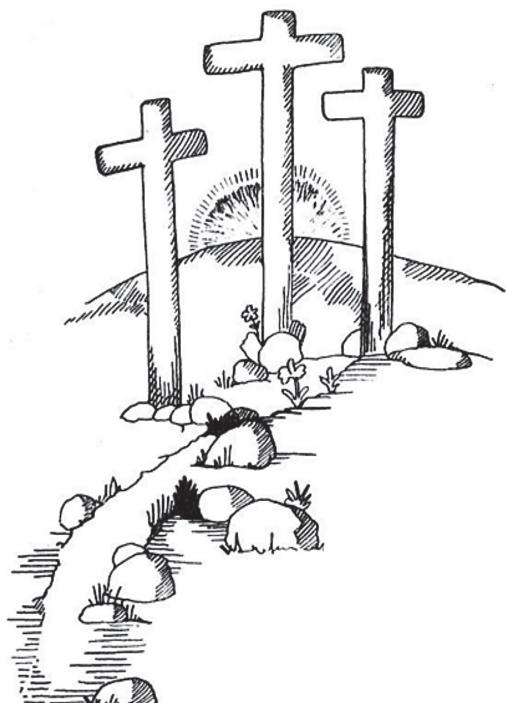
Fra himmelen lyder det et ord til deg i dag: Også når du sier at du ikke ser ham, så ser han nok din sak, og du må bie på ham. Det er det han ser som er det avgjørende, ikke det du ser. Intet mørke er så tett at ikke han ser tvers igjennom det. Skulle Gud glemme sitt barn? Umulig! Skulle den trofaste Gud forkaste den som har satt sin lit til ham? Umulig!

Han venter deg i sin himmel. Der skal han framstille deg uten platt og rynke. Nå holder han på å finpusse sitt gull! Du er like fullt i hans hender når du er i mørke som da du frydet deg i nådens solskinn.

Bi du på ham! Det er en liten stund så gryr det en morgen uten skyer. Det er ingen sky så mørk at den ikke har en solbrem! Det er ingen natt så lang at det ikke kommer en morgendemring.

Vær frimodig! Da Job var inne i anfektelsens mørke lød det til ham: du kan være trygg for du eier et håp. La nå det være ordet også til deg i dag. Du eier jo et håp enten du ser det eller ei!

(Fra "Trygg tross alt". Andakter for eldre. Lutherstiftelsen. 3. opplag) □

BIBELSAMLINGEN PÅ AUDNASTRAND LEIRSTED

11.-15. juli 2018

Motto: "Nærmere, Herre og Frelser, til deg" (Nr 535)

Talere: Gunnar Holth og Oddvar Dahl

Onsdag 11. juli

Kl 16.00 Registrering

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Åpningsmøte. Dahl taler og synger. Holth avslutter møtet

Torsdag 12. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 10:30 Bibeltime. Holth: "Du sviktet aldri"

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Familiemøte. Dahl taler. Sang av Åshild og Finn Asmussen

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Holth taler. Dahl synger

Fredag 13. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Holth: "Du steg ned"

Kl 10.00 Barnemøte v/Finn Asmussen m/flere

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Sangmøte v/Holth

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Dahl taler. Barnekoret synger

Lørdag 14. juli

KL 08.30 Frokost
KL 09.30 Bønn. Bibeltine. Holth: "Du steg inn"
KL 10.00 Barnemøte v/Finn Asmussen m/flere
KL 12.30 Middag
KL 15.00 Tur
KL 18.00 Kveldsmat
KL 19.30 Møte. Dahl taler. Barnekoret synger
KL 21.30 Forfriskninger. Frie vitnesbyrd. Dahl åpner og leder

Søndag 15. juli

KL 08.30 Frokost
KL 09.30 Nattverdmøte v/Dagfinn Natland
KL 11.00 Møte. Holth. taler. Barnekoret og Dahl synger
KL 12.30 Middag med avslutning

Priser for 2018: Døgnpriser: Voksne kr 580, ungdom 13-19 år kr 340, barn 5-12 år kr 190, Familie maks kr 1900. Loftsrom kr 400. For vask av rom betales kr 150. Campingvogn/bobil kr 100 pr døgn. Telt: kr 100. Ta gjerne med laken, dynetrekk og putetrekk. Leie av trekk koster kr 100.

Priser for enkelte måltid: Voksne: Frokost kr 100, middag kr 170 og kveldsmat kr 100. Ungdom: 13-19 år: Frokost kr 80, middag kr 110 og kveldsmat kr 80.

Barn 5-12 år: Frokost kr 50, middag kr 80 og kveldsmat kr 55.

Dersom de som bor i Campingvogn/bobil og telt inntar alle måltid i spisesalen, betales ikke leiepris for Campingvogn/bobil og telt.

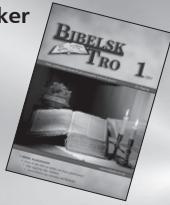
Info/påmelding:

Dagfinn Natland, tlf 52799807/95129320, e-mail: dnatland@frisurf.no
eller til

Olav Hermod Kydland, tlf 91860275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Vi ønsker å gi deg åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2017-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2016,
samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Guds myndighet

AV HANS ERIK NISSEN

En vanlig holdning

Er det noe en på forhånd mener er umulig og som en ikke kan oppnå, da er det klokt å ikke begynne på det. Da jeg gikk på studentkurs, fortalte de om en elev som gikk og meldte seg ut da han så hvor mange bøker han fikk. Jeg kan ikke glemme den reaksjonen. Men på samme tid er den ganske uvanlig og uttrykk for noe typisk i tiden.

Å gi opp for vanskeligheter blir en mer vanlig reaksjon. Alt skal være lett og lystbetont om en vil ha noe med det å gjøre. De fleste av oss kjenner tilbøyelighet til dette i vårt eget liv. Er ikke ofte vi ser at det er noe som truer vårt liv som mennesker og er uhyggelig når det gjelder vårt åndelige liv.

Ingen lett vei

Å være en kristen er ikke et lett liv. Ånden er villig, men det er ikke kjødet. Vår gamle natur møter Guds ord med vrangvilje og ulyst. Den har ikke lyst til å bøye seg for det som Herren har sagt.

Hva gjør vårt gamle menneske når det ønsker å riste av seg Guds myndighet for å ville være sin egen herre? Jeg vil peke på en ganske vanlig vei: En mener at Guds formaninger og bud er det umulig å oppfylle, og derfor gir en opp før en har begynt å gjøre det. Det kan ikke engang svare seg å prøve, for det er håpløst på forhånd.

Resultatet blir at kristne, som ser godt hva Guds ord sier i en bestemt sak eller forhold, ikke tar Guds formaninger og bud på alvor. En gjør som en selv vil, og det vil i mange tilfelle si at en gjør som alle andre.

Hvorfor så tomt?

På samme tid kan en ikke forstå at forkynnelsen ikke direkte sier en noe. Det virker som Guds rike føles fjernt og uvirkelig. En lever sitt liv i to verdener. Den del som hører Guds rike til, føles svak, ullen og fargeløs. En har problemer med å finne årsaken. Ofte får omgivelsene skylden, men det kan også være at en finner grunnen i sitt eget sviktende andaktsliv.

En ser ikke at om jeg leser og ber aldri så

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

mye, hjelper det meg ikke om jeg ikke innretter mitt liv etter Guds ord.

Den som ikke retter seg etter hva Gud har sagt, tar ikke Guds ord alvorlig. Og den som ikke tar Guds ord alvorlig, tar ikke Gud alvorlig.

Ta Gud alvorlig

Ditt gamle menneske vil hele tiden unndra seg Gud, og det gjør det ved å unndra seg Guds myndighet. Ingen kristen kan frita seg selv for å leve etter Guds bud og formaninger. Når Guds ord forkynner oss at Jesus er lovens opphør, så betyr det at loven ikke fører et eneste menneske til frelse. Det er bare en vei til himmelen, og den heter Jesus. Han alene har fullbrakt verket, og det skal ikke legges noe til. På samme tid skal det også sies at ingen sann og levende kristen kan slå seg til ro i et liv der Guds formaninger og bud ses på som vennlige anbefalinger som en kan følge slik en selv finner det best.

Det er skremmende å se at den ene etter den andre av dem som bekjenner seg som kristne, gjør hva de selv finner for godt.

En kristen, som nå er død, spurte meg til råds i en bestemt sak. Jeg svarte at jeg ville ikke svare, fordi Guds ord uttrykte seg helt klart om det spørsmålet, og jeg visste at det var ikke ukjent for henne.

En tid senere kom hun til meg igjen og sa at hun visste godt hva jeg ville ha svart på spørsmålet, og om jeg hadde svart, ville hun ikke handlet etter det. Da henviste jeg til Guds ord, og ansikt til ansikt med det våget hun ikke annet enn å gjøre slik det stod.

Gud eller andre

Jeg har ikke kunne glemme denne kvinnen sin reaksjon. Det hun sa, sier vi ikke ofte. Men er sannheten den at vi er altfor opptatt av hva andre og hva vi selv mener? Er resultatet av det at vi ikke retter oss etter Guds ord? Har andre sine meninger fått det samme Guds ord sin plass i våre liv?

Ofte begynner frafallet i en kristen sitt liv med at Gud gjennom sitt ord minner om at det er noe i ditt eget liv som skal forandres. Lyder du ikke den røsten, er du på vei inn i frafallet.

Veien tilbake til et sant og sunt kristenliv begynner på samme sted hvor frafallet skjedde. Det Herren sier, mener han, og det må du rette deg etter.

Din og min oppriktige og livslange bønn må være at vi må bli gudfryktige og alvorlige kristne. Uten egne eller andres forhold må vi gjøre det som Herren sier. Vår gamle natur og vår syndige tilbøyelighet må ikke hindre oss i å gjøre det. At vi nettopp i Jesu spor ser mer og mer av vår synd, fritar oss ikke fra å lyde vår Frelser. Det vil vi gjøre så lenge vi lever.

Og vi vil framdeles fortsette på denne veien. Vi kan ikke gå noen annen. Andre må si hva de vil om oss. Vi vil følge Lammet hvor det går. Det som Herren har sagt, vil vi gjøre.

“Derfor – hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygde huset sitt på fjellgrunn” (Mat 7,24). “For dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud” (1 Joh 5,3).

(Fra Mellem liv & død, Dansk Luthersk Forlag 1998)

(Oversatt fra dansk) □

NB!

Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen 1938-2016

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Lutherisk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003

Carl Olof Rosenius 1816-1868

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embeteksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Johan Lunde 1866-1936

Chand. theol. og biskop i Oslo bispedømme Ble kalt barnebispen.

Kjell Helland

Født 1953 i Eikelandssosen i Fuså. Utdannet som adjunkt. Underviste i 27 år ved Sygna vidaregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonsskipnaden og kretssekretær Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist

Henric Staxäng

Født i Lund i Sverige i 1958. Prest i Den svenske kirke 1984-95. Fra 1996 pastor i Evangelisk Lutherisk Samling (tidligere Lutheriska Bibelstudiestiftelsen).

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artijum. Indremisjonsskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær

i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Stein I. Solberg

Født 1952 i Halden. Utdannet ved Menighetsfakultet. Forkynner i Indremisjonsskapet fra 1981 til 1997. Ordinert 1988. Distriktsprest, senere vikarprest i Halden (1999 -2002). Fra 2002 ansatt i Stiftelsen "Levende Steiner". Er primært forkynner fortsatt. Samtidig leder for Living Waters i Norge (siden 1997). Er forfatter og sjælesørger. Er med i et nettverk om vekkelsesforkynnelse. Medlem av Norsk Bibels råd.

Hans Edvard Wisloff 1902-1969

Prest, forfatter. Biskop i Sør-Hålogaland bispedømme 1959-1969.

Magnus Brostrup Landstad 1802-1880

Norsk prest, salmedikter, folkeminnesamler og salmebokutgiver

Bibelsk Tro – Skjæveland

M
Ø
T
E
R

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	05. aug.	11.00	Steinar Malmin
Søndag	12. aug.	11.00	Erik Nordbø
Søndag	19. aug.	11.00	Norvald Frafjord
Søndag	26. aug.	11.00	Per Hove
Søndag	02. sept.	11.00	Gunnar Soppe land
Onsdag	05. sept.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	09. sept.	11.00	Jakob Trodahl
Søndag	16. sept.	11.00	Bernhard Sunde

21.-23. september. Bibelhelg:

Fredag	21. sept.	19.30	Knut Pedersen. Sang: Kvitsøykarane
Lørdag	22. sept.	16.30	Temamøte: Mellan møtene serveres det smørbrød, kaker og kaffe
Lørdag	22. sept.	19.30	Knut Pedersen. Sang: Steinar Trefjord
Søndag	23. sept.	11.00	Knut Pedersen. Sang: Sven Viste
Søndag	30. sept.	11.00	Eivind Gjerde. Nattverd
Onsdag	03. okt.	19.30	Bibelgruppe
Lørdag	06. okt.	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	07. okt.	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Himmel er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no
Bankkontonummer: 32600739823
Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Jeg løfter opp til Gud min sang

Av Magnus Brostrup Landstad

Jeg løfter opp til Gud min sang ennå en gang
Fra disse jordens daler.
Vår Herre Krist han henter meg snart hjem til seg
I himlens høye saler.
Som lynet far. Han kommer snar.
Da skal hans pris på annet vis
De Guds basuner tale.

Når min forløsning stunder til, jeg gledes vil
Og løfter opp mitt hode.
Da løses jeg, da går jeg inn til vennen min,
Gud være evig lovet!
Da reises av den mørke grav
Det som var sådd med sukk og gråt,
Da er den søvn utsovret!

Når fikentreet skyter blad, jeg er så glad,
Da vet jeg det blir sommer.
Når himmelrikets blomster gror,
For visst jeg tror Guds rike snarlig kommer!
Hans brud jeg er, hans ring jeg bær,
Har lampen tent og hjertet vendt
Til ham, all verdens dommer.

En himmel ny så vel som jord, det er hans ord,
Da skapes til hans ære.
Se, Herrens bolig blant oss er,
Han er oss nær, og vi hans folk skal være.
La verden så til grunne gå.
Guds ord består om alt forgår,
Den bro skal bruden bære!

Gud skal da tørre av ditt kinn hver tåre min.
Der ingen død skal være,
Ei heller sorg, ei heller skrik, ei pine slik,
Som her Guds barn må bære.
Det første fort er veket bort,
Og gleden ny i himlens by -
Eia, hvor godt å være!

Da synger jeg fortronen glad
Et bedre kvad og løfter palmegrener,
Med hvite kleder som er todd
I Lammets blod, for Herrens øyne rene.
Halleluja! Hva glede da!
Hva liflig klang! Og all min sang
Er Herren, Herren ene!

(Nr 877 i Sangboken)